

Vælger til Menighedsraadet. Dersom vi ikke selv gøre noget derfor, komme vi ikke paa Listerne. Man skal indgive en Begæring om at blive Vælger og afgive en Erklæring. Nu er det saa, at det gaar med Tjenestetyendet som med alle andre, at hvem der ikke har Interesse deri, lader naturligvis være at indgive Begæring. Men naar nu en Mand eller Kvinde indgiver Begæring og er villig til at afgive Erklæringen, er det saa ikke urimeligt, at vedkommende ikke kan blive fuldmægtigt Medlem af Folkekirken, fordi han eller hun er Tyende? Kunde vi opnaa dette, og jeg tror, at der vil blive stillet Ændringsforslag derom, at den Mand eller Kvinde, som er i privat Tjenesteforhold, kunde faa samme Ret som almindelige Mennesker til at vælge til Menighedsraadet, vilde det være et godt Fremskridt i Retning af Frihed, og det vil jeg ønske maa ske.

Jeg skal endnu ganske kort omtale en mindre betydende Ting. I § 9 omtales en af Provsten autoriseret Protokol, hvor Menighedsraadets Forhandlinger skulle indføres, men hvem skal bekoste denne Protokol? Ministeren har ogsaa tænkt derover, idet han baade i selve Paragraffen og i Anmærkningerne peger paa, at muligvis Kirkens Protokol kan benyttes. Men for det første er Kirkens Protokol jo ikke indrettet derpaa — det kunde den vel nok blive — og for det andet vil jeg gøre opmærksom paa, at der kan jo ogsaa godt blive andre Administrationsudgifter for et saadant Menighedsraad, f. Eks. til Afholdelse af Møder og til Porto, maaske ogsaa til Rejser. Den ærede Minister har ikke tænkt paa andre Udgifter end til denne Protokol. Jeg synes derfor ikke, det var af Vejen, at det i Forslaget kunde blive nærmere tydeliggjort, hvor Menighedsraadet kan tage Pengene fra til sine Administrationsomkostninger. Jeg kan, som sagt, slutte mig til den sidste ærede Taler og mange andre, der have haft Ordet, for saa vidt jeg ønsker disse 4 Lovforslag ophøjede til Lov og vil være med til at arbejde paa at faa dem gennemført fuldstændig loyalt uanset de Indvendinger, som jeg her har gjort.

Svend Høgsbro: Den højtærede Kultusminister udtalte i Gaar, at Hovedindholdet af de foreliggende Lovforslag var det, at man tog en Del af den Magt, som hidtil har været lagt i Kultusministerens Haand, og delte ud deraf dels til Bisperne og dels til Folkekirken menige Medlemmer. Og dette er jo rigtigt; det er et smukt og

talende Vidnesbyrd om det Systemskifte, som har fundet Sted, og dette bør have i Erindring; det er det Hovedsynspunkt, hvorfra disse Lovforslag maa ses. Jeg vil ikke hermed have sagt, at jeg er saa særlig glad ved, at en Del af denne Myndighed er overgivet til Biskopperne. De Erfaringer, vi fra de tidligere Aar have med Hensyn til Bispernes Optræden i kirkelige Spørgsmaal og særlig deres Stilling til de kirkelige Frihedskrav, ere ikke saadanne, at vi med Tryghed i og for sig kunne se hen til, at der gives dem mere Magt, end de i Forvejen have. Jeg er altsaa ikke sikker paa, at det egentlig er en Fordel eller et Fremskridt, at den Magt, som har været hos Kirkeministeren, gaar over til Biskopperne. Men det kan jo være — og det skulde glæde mig, om det var saa — at det ny System ogsaa kan have Virkning i saa Henseende. Naar man læser Referatet af den Tale, som Kirkens første Biskop forleden holdt til de to ny Bisper, faar man i alt Fald et Indtryk af, at hans Højærværdighed har lagt de ny Bisper paa Sinde, at de have andet at gøre end at sætte sig imod kirkelig Udvikling og Fremskridt, og det skulde, som sagt, glæde mig, om dette var et Vidnesbyrd om, at det ny System, som er trængt ind i Regeringen, ogsaa kan udstrække sine Virkninger til de Herrer Bisper, og ikke blot, at det er Bispernes Aand, som kommer til at gøre sig gældende hos Regeringen af det ny System; thi hvis dette var deres gamle Aand, vilde jeg ikke være synderlig glad derved.

Nej, det, jeg med Tryghed og med ubetinget Glæde anerkender, er den anden Side af den højtærede Ministers Udtalelse, som er saa fuldt begrundet i de foreliggende Lovforslag, at en Del af den Magt, som hidtil har ligget hos Kirkeministeren, nu gives til Menighedens Medlemmer. Dette bør vi holde os for Øje, naar vi dvæle ved de forskellige Mangler, som vi kunne finde i de foreliggende Lovforslag og tænke med Vemod paa, hvor langt videre vi kunde ønske at gaa, og hvor langt videre Venstre tidligere har foreslaaet at gaa — jeg hører nemlig ogsaa til dem, som nære vidtgaaende Ønsker i disse Henseender — og det bør vides særlig uden for denne Sal, at vi ikke glemme det, der er Hovedpunktet i disse Lovforslag, fordi vi ganske naturlig overlade til den højtærede Kultusminister Forsvaret for Forslagene, og indskrænke os til at pege paa de Indvendinger, vi have imod dem, de Mangler, vi finde i dem, og de Punkter, hvor vi kunde ønske